

LBRIS

We know
books

Coordonator CorinTeens:

SHAUKI AL-GARFEB

NUME DE COD:
VÂNĂTORUL

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
LADY FORTUNE

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ȘI NOTE DE
DANA-LIGIA ILIN

**C H L O E
G O N G**

CORINTEENS

PROLOG
NOIEMBRIE 1931

CEL MAI UȘOR MOD DE A DISPĂREA ERA SĂ NU DISPARI niciodată cu totul, ci să te ații tot timpul un pic dincolo de punctul de a fi prins, reacționând instantaneu când era vreo mișcare. Era greu să cazi în capcană când tu erai cel care punea momeala. Greu să fii luat prin surprindere când tu însuți proiectaseși întregul joc.

Alisa Montagova și-a turnat ceai în cană, cu ochii fulgerând în sus, spre ușa restaurantului. Proprietara închisese obloanele ca să pună stavilă frigului. În lunile mai calde erau lăsate deschise, iar frunzele bambușilor care creșteau de-a lungul bordurii aruncau umbre delicate peste clienții care discutau afaceri sau beau ceva cu cineva iubit. Acesta era un oraș destul de mic, situat undeva ambiguu, la vest de Shanghai. Destul de mare ca să existe pe ici, pe colo, câțiva orașeni veniți cu treburi — ceea ce însemna că Alisa nu atrăgea atenția când rătăcea pe străzi —, dar nu atât de haotic, încât să nu poată găsi un restaurant gol spre sfârșitul după-amiezii unde să se așeze la o masă din colț când ceasul bătea ora patru.

Alisa se pricepea de minune să dispară. Exersa asta încă din copilărie, când dădea târcoale prin casă pentru a trage cu urechea sau se vâra prin cine știe ce cotloane din Shanghai. Ajunsese să devină o provocare personală: să dețină așa de multe firimituri de informații din diferite locuri, încât să poată găsi raporturile corespunzătoare și să se simtă șireată pentru că știe atât de multe. Nu era destul să

astepte să înceapă o discuție și apoi să se strecoare și ea în vorbă. Avea nevoie să fie cu trei pași înainte. Deja pitiță în bufet înainte ca doi veri îndepărtați să se ia la hartă în bucătărie. Atâmând de grinzi când bătrâna doamnă de la bordel îi blestema pe clienți în fața fetelor în camerele din spate. Doar atunci se simțea Alisa la ea acasă în propriul oraș. Să dispară cu iscusință însemna să facă parte din lucrurile din jur, să le cunoască ritmul și motivele, în loc să se ascundă și să spera că nu fusese privită ca o nepoftită. Însemna să se mute dintr-un oraș în altul în vreme ce o întreagă unitate de naționaliști era pe urmele ei, mereu încrezătoare că aceștia nu urmau să ajungă s-o atingă, deoarece de fiecare dată putea să le repereze sosirea și să dispară. Făcuse asta deja de două ori. Iar dacă unitatea care venea astăzi se grăbea, în următoarea oră avea să fie a treia oară.

— Vrei ceva de mâncare azi, *xiao guniang*¹?

Alisa a suflat în ceaiul fierbinte. Cana de lut îi stârnea o senzație minunată între degetele goale după ce-i amortiseră pe drumul până aici. Nu purtase mănuși niciodată de când se știa și n-avea să înceapă acum. Măinilor sale le plăcea să fie libere, fără nicio restricție.

— Pot căpăta niște mâncărică de castraveți? a întrebat.

Și-a fluturat degetele și a bătut în cană.

— Cu bucățelele alea drăguțe? Și usturoi?

Proprietara s-a încruntat, încercând să-și dea seama la ce se referea Alisa. Peste o clipă s-a luminat la față și s-a răsucit pe călcâie.

— Ah! Știu ce mâncare vrei. E gata repede.

— *Xixie!*²

Alisa s-a lăsat moale pe taburetul de lemn, încolăcindu-și gleznele pe după picioarele lui. După ce proprietara a dispărut în bucătărie, peste întregul restaurant s-a lăsat iar tăcerea, tulburată doar de clinchetul clopoștelor de vânt de la ușă. În săptămâna dinainte fusese o perioadă de ninsoare foarte ușoară și, cu toate că nu mai

¹ „Fetiță”, în lb. chineză, în orig.

² „Mulțumesc!”, în lb. chineză, în orig.

rămăsese nimic din zăpadă, se lăsase frigul anotimpului. Acesta îi făcea pe locuitorii de aici să-și vâre capul între umeri și să-și întoarcă privirea în jos ca să-și țină la căldură urechile, târșându-și picioarele până unde aveau de mers, fără să se sinchisească de cele din jur. De dimineată, când cercetașul ajunsese în centrul orașului și intrase într-o librărie, Alisa îl ochise imediat. Sau, mai degrabă, de la etajul ceainăriei, observase că e ceva aparte în felul lui de a merge, și, de îndată ce bărbatul ieșise, Alisa plecase din ceainărie și, la rândul său, intrase agale în prăvălie, unde i se spusese că necunoscutul întrebuse de o fată a cărei descriere se potrivea cu a ei.

Naționaliștii erau atât de ușor de păcălit când acționau așa! Ar fi trebuit cel puțin să trimită după ea unitatea secretă. Însă ultima dată când Alisa auzise niște transmisiuni radio codificate, unitatea secretă a naționaliștilor era varză, unul dintre mentorii lor trecuse de partea inamicului, unul dintre agenții principali fusese spălat pe creier, iar altul era ținut la popreală după ce fusese dat de gol. Era o perioadă grea pe acolo. Nu că partea ei ar fi arătat mai bine; nu știa dacă fusese deja dată dispărută sau comuniștii erau atât de obișnuiți cu disparițiile ei, încât aveau încredere că e pe undeva, rezolvând o problemă.

— Bine, poftim! *Pai huanggua*.¹ Dacă nu-i destul de iute, spune-mi, hmm?

Castraveții străluceau sub uleiul de susan și bucățelele de ardei iute de un roșu-aprins. Proprietăreasa i-a pus farfuria în față și s-a oprit, uimită, când Alisa a împăturit niște bancnote și i le-a vârat în buzunarul șortului înainte să poată pleca de lângă masă.

— Am vrut să plătesc întâi, a rostit Alisa nonșalant.

Pentru cazul în care ar fi nevoită să fugă de acolo înainte să fi terminat de mâncat.

Bănuia că Celia nu raportase despre flaconul pe care îl avea în acest moment în buzunar. Altfel, superiorul Celinei ar fi luat deja legătura cu Alisa, cerându-i să li-l dea. Mai devreme sau mai

¹ Salată de castraveți striviți.

târziu, ai să ai aveai să afle că ea are ultimul flacon cu un preparat chimic unic în lume. Care își transforma victimele în supersoldați nemuritori care n-au nevoie de somn și nu pot fi răniți, destul de puternici cât să azvârle un dușman în cealaltă parte a încăperii și să poată încasa un glonț în piept fără niciun efect vizibil. Când urma să se întâmple asta, jocul de-a dispariția pe care îl juca de plăcere urma să se sfârșească. Trebuia să fugă de amândouă taberele – și să fugă la propriu dacă aveau să trimită după ea agenți sub acoperire –, pentru că nici vorbă să le pună în mâini o armă care ar fi putut să decidă direcția războiului civil.

Ochii Alisei au fulgerat iar spre intrarea restaurantului în vreme ce proprietara se întorcea în spatele tejghelei. A ronțăit o bucată de castravete. Dincolo de ușă, strada rămânea tăcută, neuzându-se decât câte o sonerie de bicicletă din când în când, în chip de salut, când biciclistul trecea pe acolo. Primul semnal de avertizare pe care îl aștepta întotdeauna Alisa erau strigătele locuitorilor din apropiere. Soldații nu erau niciodată atenți la plantele pe care le izbeau cu bocancii sau la cărucioarele pe care le împingeau deoparte. Poate că nu era nevoie ca Alisa să aștepte chiar momentul în care se apropiau ca să se pună în mișcare, dar era distractiv să le distruge moralul dacă aștepta până când aproape că puneau mâna pe ea. Prima dată își fluturase mâna spre ei în vreme ce fugea în pădure. A doua oară scosese limba la ei în clipa în care pornise mașina.

Cranț cranț cranț! Castravetele era foarte gustos.

Clopoțeii au sunat loviți de o pală de vânt. Alisa a sorbit din nou din ceai.

Apoi, fără niciun avertisment, Jiemin – fostul coleg de serviciu și șeful unității care era acum pe urmele ei – a intrat pe ușă și a trecut rapid în revistă locul înainte ca ochii să-i poposească asupra Alisei, aflate în colț.

Ea nu s-a ridicat în picioare.

— Domnișoară Montagova, mi-ai dat mult de furcă.

Jiemin s-a așezat la masă, lăsându-se să cadă pe taburetul de lângă ea de parcă ar fi fost o întâlnire plănuită. Alisa a împins farfuria cu castraveți mai aproape de el, oferindu-i bețișoarele. Jiemin nu era în uniformă; și nu adusese întăriri. Și purtarea, și îmbrăcămintea erau exact ca în fiecare dimineață când Alisa intra în departamentul lor de la Seagreen Press molfăind o chiflă cu carne, în vreme ce Jiemin nu era deloc atent la ceea ce se petrecea în afara biroului său de recepție, absorbit fiind de cartea pe care o citea. Știind ceea ce știa acum, Alisa se întreba dacă nu cumva asta nu fusese decât o parte din acoperirea lui.

— Te miști mult prea încet, a răspuns Alisa. A trecut mai bine de o lună de când am început să fug cu flaconul ăsta. O unitate bună ar trebui să se apropie de mine cel puțin o dată pe săptămână.

Alisa era sincer surprinsă că în acea lună și ceva doar naționaliștii o vânau. Stăpâna Hong inventase această armă pentru japonezi, însă după ce fiul ei, Orion, o înfruntase, iar Rosalind distrusese singurul lot reușit, nu mai apăruseră vești în rețeaua de zvonuri a serviciilor secrete despre vreun înlocuitor. Comuniștii supravegheau mișcările Stăpânei Hong cu aceeași atenție ca naționaliștii: ultima dată fusese văzută în zona Manciuuriei, dându-le raportul japonezilor. Poate îi lipsea vreo resursă. Poate între timp devenise, pur și simplu, preocupată de Orion, care era cu ea, cu memoria ștearsă, așa încât să-i poată folosi în orice fel voia forța sporită până ce erau creați mai mulți soldați condiționați.

— Nu mă mișc încet.

Jiemin a acceptat bețișoarele și a luat o bucată de castravete.

— Mă mișc într-un ritm perfect normal. Atâta doar că e ușor ca un singur om să fugă mai repede decât o întreagă unitate, când facem așa gălăgie înainte să ne apropiem.

Alisa s-a încruntat.

— Nu-ți fie cu supărare! Asta nu-i o sarcină pe care s-o poată duce la bun sfârșit orice individ. Nu doar din pricina numerelor.

Îngândurat, Jiemin a pus bețișoarele înapoi în dreptul Alisei.

— Însă iată că eu am reușit să dau de tine de unul singur.

— Și totuși, tu singur nu mă poți prinde.

Proprietara a venit să umple ceainicul cu apă fierbinte. A turnat într-o ceașcă pentru Jiemin. Cu toate că privirea îi era plină de curiozitate, n-a spus nimic și s-a întors în spatele sălii.

— Nu încerc să te prind, a reluat Jiemin după ce proprietărea sa a plecat. Știi de ce mă aflu aici.

Reacția Alisei a fost promptă.

— Nu-l capeti.

— Domnișoară Montagova, a insistat Jiemin, apoi și-a coborât vocea: Nu putem îngădui ca o astfel de armă să călătorească liber. Poate crezi că o ajuți pe Lang Shalin, dar nu-l recuperăm pe Hong Liwen. Nu putem ține așa ceva, sperând că ar putea să-l repare.

— Așadar, ai vorbit cu Rosalind.

Alisa s-a întors la mâncarea ei de castraveți. Nu punea o întrebare; căuta o confirmare a faptului că Rosalind îi spusese lui Jiemin că mai rămăsese un flacon. Din câte își dădea seama Alisa, acesta era singurul motiv pentru care naționaliștii știuseră că trebuie s-o vâneze pe ea în vreme ce alte facțiuni încercau să se pună la curent cu informațiile.

— Nu vom putea opri forțele trădătoare ale Stăpânei Hong dacă acest flacon ajunge pe mâini nepotrivite, a continuat Jiemin, făcându-se că nu i-a auzit remarca.

Alisa a trântit bețișoarele pe masă.

— În ceea ce mă privește, a zis apoi cu un ton rece, mâinile naționaliste *sunt* și ele nepotrivite.

Jiemin a înfruntat-o cu privirea. Alisa nu s-a clintit. Era aproape imposibil s-o intimidezi pe Alisa Montagova când avea o trufie umflată până la cer, și oricine ar fi încercat nu făcea decât să-și piardă timpul.

Până la urmă, Jiemin a fost cel care a privit în altă parte, în-crunțându-se. Părea să cugete la ceva. Peste câteva secunde a băgat mâna în buzunar, a scos un pumnal în teacă și i l-a întins.

— E uns cu otravă? a întrebat Alisa prudent.

— E ceva care sper să te facă să te răzgândești. Amintește-ți, domnișoară Montagova – am venit aici singur!

Alisa a luat pumnalul. L-a scos din teacă. Deși restaurantul nu era luminat, iar după-amiaza zăbovea într-un cenușiu mohorât și rece, metalul lamei avea propria strălucire. Era făurit minunat, cu un șantuleț delicat pe mijloc, iar părțile se subțiau într-o muchie cumplit de ascuțită. Iar la bază...

Alisa și-a trecut degetul mare peste gravură. De pe buze i-a scăpat un mic icnet de surprindere. S-a întrebat dacă nu cumva înțelegea greșit unica ideogramă gravată pe metal, însă acel 蔡 rămânea neschimbat oricât de mult se uita la aurul lui scânteietor.

Această armă era o moștenire de familie. Iar Jiemin cu siguranță nu făcea parte din acea familie.

Nu?

— Dumnezeule mare! a exclamat Alisa. Spune-mi, te rog, că nu ești în secret un Cai!

Jiemin se uita în ceașcă. Fruntea i se netezise.

— Poftim? Eu... nu. Numele meu de familie este Lin, dacă vrei să știi.

A împins deoparte ceașca, alegând să nu bea ceaiul mălos.

— Însă știi cui îi aparține acest pumnal, nu-i așa?

Alisa își putea da cu presupusul. Și credea că își putea da cu presupusul și în privința motivului pentru care i-l arăta Jiemin. Cel căruia îi aparținuse acest pumnal nu chiar atât de extravagant, încât să facă un astfel de dar. Nu – era deja în posesia lui Jiemin, care i-l arăta ca argument esențial.

Alisa a tras un pic de aer în piept, apăsând tare cu degetul mare gravura. Bănuise asta, desigur. Îi zărise în Zhouzhuang în acel aprilie catastrofal; știa exact unde trebuia să se ducă dacă voia confirmarea că fratele său și iubita lui sunt vii și se ascund. Însă îi fusese prea frică să afle opusul – chiar dacă știa că Roma este singurul care are informațiile necesare ca să-i plătească facturile în fiecare lună, chiar

dacă Celia și Benedict foloseau uneori timpul prezent când vorbeau despre ei – așa că rămăsese deoparte, trăind fericită cu speranța.

Asta...

Asta era prima dată când primise o confirmare adevărată. Chiar erau *vii*.

Alisa a vârat tăișul înapoi în teacă, clipind ca să stăvilească valul de emoție care îi înțepa ochii înainte ca Jiemin să-l poată vedea. Acesta ar fi făcut bine să se gândească la consecințele faptului că îi spunea așa ceva, întrucât Alisa n-avea de gând să se poarte frumos cu el pentru că stârnea primejdie.

— O să spun asta o dată și atât, a anunțat Alisa, strâmbând din nas. Indiferent pentru cine lucrezi în secret, tot naționalist ești. Chiar dacă *ei* au încredere în tine, eu nu las flaconul ăsta să ajungă în apropierea politicianilor.

S-a ridicat în picioare, apoi a împins politicos farfuria în fața lui Jiemin.

— Mai bine *înghiț* flaconul decât să-l las să ajungă în mâinile tale. Adu-ți oamenii și smulge-mi-l din stomac – e singurul fel în care poți să-l capeti! Acum, te rog să savurezi restul de *huanggua*, făc cinste!

Alisa s-a îndepărtat.

— Hei! a strigat Jiemin. Cel puțin dă-mi înapoi pumnalul!

— Acum e al meu, a replicat Alisa fără să privească înapoi.

Și-a încleștat însă mâna pe pumnal, cu un zâmbet care i-a făcut buza să zvâcnească.

— Du-te să discuți cu cumnată-mea, dacă ai ceva împotriva!

A ieșit din restaurant în vreme ce ascundea pumnalul în palton. Tocmai când primul fulg de nea plutea până pe nasul ei, semnând că vine o nouă furtună, Alisa a pornit spre alt oraș, dispărând iarăși până când avea să fie nevoie de ea.

1

IANUARIE 1932

PROMOROACA ACOPERISE FEREAȘTRA DORMITORULUI LUI Rosalind Lang, desenând o formă ciudată ce semăna cu o inimă sfâșiată – din cele anatomice, cu artere tăiate pe jumătate ițindu-se în colțuri. Însă marginile începeau să se topească, dezghețându-se în prima zi însorită pe care o aveau de ceva vreme și făcând să curgă pe geam pârâiașe de condens.

Rosalind privea strada de dedesubt. Nu știa cum se așteptau ca ea să iasă fără să provoace o catastrofă. Presa era neobosită de săptămâni întregi, cu diferiți reprezentanți îngrămădiți în fața locuinței ei sperând să fie primii care să o fotografieze pe Lady Fortune. De când plecase din spital și i se spusese să se odihnească nu mai pusese piciorul afară din apartament, bazându-se pe proprietară, Lao Lao, să facă cumpărăturile și să-i aducă vești. N-avea nevoie de odihnă. De îndată ce îi scosese gloanțele, trupul i se vindecase cu o viteză supranaturală, reluându-și funcționarea normală. Dacă ar fi fost după ea, n-ar fi stat cu mâinile în sân, dar superiorii o avertizaseră cu severitate să nu atragă atenția asupra sa. Astăzi fusese chemată, în sfârșit, la o întâlnire în care să discute pașii următori. Ziarele îi publicaseră pe prima pagină întreaga identitate, cu titluri mari: Lang Shalin, fostă dansatoare de cabaret din Banda Stacojiilor, devenită asasină naționalistă – nu

moartă, cum fusese lăsat orașul să creadă, ci stârnind haos și omorând negustori de-a lungul coastei de patru ani încoace.

Cu adevărata față a lui Fortune dezvăluită, nu prea mai putea să-și continue misiunea ca de obicei. În ultimele săptămâni se plimbase fără astâmpăr prin dormitor, făcând planuri și apoi renunțând la ele, știind că nu avea să fie lăsată să le pună în aplicare. Deja făcuse greșeala să-i spună lui Jiemin că Alisa are ultimul flacon al Stăpânei Hong, o dovadă de bună-credință pe când îi implora să se ducă după Orion, și totuși asta nu avusese alt rezultat decât să-i trimită pe naționaliști pe urmele Alisei. N-avea de gând să renunțe la ultimul as din mânecă.

Pot să te ajut să-l iei înapoi.

Caută-mă în Zhouzhuang.

—JM.

Biletul stătea acum mototolit pe biroul ei. Cuvintele abia se mai deslușeau după ce îl tot despăturise și împăturise la loc, dar n-avea importanță. De mult învățase pe de rost aceste trei rânduri; noapte după noapte, pe când privea absentă pereții în versiunea sa de odihnă, biletul îi fulgera în minte la fiecare clipire. Fără să aibă măcar evadarea în somn, nu era nimic de făcut între acești patru pereți pentru Rosalind Lang, doar să se gândească și iar să se gândească.

Cum să ajungă în Zhouzhuang fără să li se împotrivescă direct naționaliștilor? Oricât de frustrată ar fi fost, ei erau în continuare șefii săi, și nu se putea rupe de ei așa de nesăbuit. În plus, dacă era o capcană? Dacă fugea în provincie și nu găsea decât o fundătură? Nici măcar nu știa ce înseamnă JM. Nu cunoștea pe nimeni cu aceste inițiale. O asistentă din spital scrisese biletul după ce primise mesajul la telefon. Cel care sunase ar fi putut să fie oricine. Pe atunci deja apăruseră știrile despre identitatea ei. În concluzie,

persoana respectivă nu trebuise decât să afle în care spital erau scoase gloanțele din Fortune și să ceară să fie transmis mesajul. La Naiba — poate că nu fusese decât un reporter care voia să o întâlnească pentru o știre de senzație exclusivă.

Și totuși... tot era mai bine decât nimic. Naționaliștii arătaseră clar că renunțaseră la Orion Hong.

„E o povară. Nu putem face nimic, în afară de a încerca să-l eliminăm.”

— E unul dintre cei mai buni agenți ai voștri! zbirase Rosalind spre spatele lui Jiemin, care se îndepărta, după ce îi dăduse instrucțiuni să stea în banca ei. Cum poți să-mi spui că nu se poate face absolut nimic?

El se oprise în prag și clătina din cap cu tristețe.

— Chiar dacă — cumva — îl îndepărtăm fizic de mama lui, mintea i-a fost modificată ca să urmeze toate instrucțiunile ei. Iar dacă mintea o să-i fie mereu sub influența ei, nu mai putem să avem vreodată încredere că el e de partea noastră. Spune-ți că Hong Liwen a pierit în luptă! O să fie mai ușor.

O parte trădătoare din ea își dorea ca Dao Feng să fie încă acolo. Acesta nu i-ar fi spus să nu facă nimic. Ar fi făcut un plan de recuperare a lui Orion. Însă mentorul ei trecuse de partea cealaltă — sau, mai degrabă, mentorul ei fusese tot timpul de partea cealaltă. Întrebarea dacă Dao Feng ținuse cu adevărat la ea sau la Orion ca la discipolii săi continua să o sâcăie.

— Naiba să te ia! a bodogănit Rosalind.

Nu prea știa cu cine vorbește. Cu Dao Feng, poate. Sau cu întreaga lume, pentru că o distribuise în acest rol.

Pe stradă, o mașină a trecut pe lângă reporteri, stârnind interesul mulțimii. O față s-a rostogolit de pe locul pasagerului într-o involburare de tul trandafiriu, apoi a intrat în clădire cu propria cheie și a trântit ușa înainte ca vreunul dintre reporteri s-o poată

urma. Peste câteva clipe s-a auzit țâcănitul tocurilor pe scara exterioră, apoi s-a deschis ușa apartamentului.

— *Saozi*¹, ar fi bine să fii îmbrăcată deja.

Rosalind nu era îmbrăcată de plecare.

— Nu trebuie să-mi tot spui așa. Ți dau permisiunea deplină să sfidezi termenii respectuoși ai falsei relații de rudenie și să-mi spui pe nume.

Phoebe Hong s-a ivit în pragul dormitorului. Și-a pus mâinile în șolduri. În contrast deplin cu lipsa de pregătire a lui Rosalind, Phoebe purta o rochie roz cu o serie de panglici complicate în față, o pată de culoare care dădea năvală într-o scenă monocromatică. A absorbit ce vedea în fața ochilor — Rosalind cocoțată pe marginea biroului dezordonat, cu părul lăsat pe spate și picioarele goale — și a înaintat imediat în cameră.

— Aia-i cămașa fratelui meu? a întrebat Phoebe.

— Poate, a răspuns Rosalind prudent.

Țesătura albă și moale îi cădea până pe coapse, și a tras de ea, cu toate că se îndoia că Phoebe se sinchisește dacă e sau nu pudică.

— Ai venit incredibil de devreme. Mi s-a părut că Silas a zis că vine la trei.

Phoebe s-a dus la scrin și a scos un *qipao*². Când i l-a aruncat, Rosalind de-abia a avut la dispoziție o secundă ca să prindă vraful de mătase înainte ca Phoebe să-i arunce și un colier, alcătuit din astfel o ținută completă în cel mai dezordonat mod cu putință.

— Nu poți să lanchezești pe aici în cămașa fratelui meu tocmai astăzi. Du-te să te schimbi!

— Eram *pe cale* să mă pregătesc, a replicat Rosalind.

A despăturit *qipao*-ul. Deși s-a ridicat în picioare, nu s-a putut abține să nu se uite iar la birou și la biletul din spatele teancului de cărți. Cămașa îi încălzea umerii. Îi conferea o senzație de siguranță

într-un fel în care propriile haine n-o făceau, ca și cum Orion ar fi fost încă prin preajmă, făcând gălăgie prin apartament.

Îi era dor de el. Cumplit. Când era acolo, îl considera o adevărată pacoste, aruncându-i în față că îi cotopea spațiul, iar el nu făcea decât să zâmbească larg și îi aducea mâncare sau o mângâia pe păr când era ocupată cu scrisul.

Acum el nu mai era acolo, iar Rosalind se simțea cu totul bulversată. În ciuda faptului că mariajul lor era fals, Orion Hong devenise parte din ea. Faptul că acea parte îi fusese amputată nu era un lucru cu care Rosalind avea să se deprindă în cele din urmă: era o rană nevăzută, care nu voia să se închidă așa cum făceau cele trupești și care i se cuibărise în adâncul inimii. Dacă și-ar fi desfăcut coastele, ar fi putut să arate locul ei exact... În fine, o rană care nu se vindeca la iuțeală. Dacă nu-l recăpăta pe Orion, până la urmă avea să i se scurgă tot sângele.

Rosalind și-a dezlipit ochii de birou. În dosul lor simțea înțepături groaznice, iar ultimul lucru de care avea trebuință era să înceapă să bocească.

— Du-te să te schimbi! a îndemnat-o iarăși Phoebe, mai blând de data asta. Dacă e să-l recuperăm, trebuie să primești misiunea.

— Da, a încuviințat Rosalind, cu gândul în altă parte. Trebuie să primesc misiunea.

Problema era că trecuseră câteva săptămâni și naționaliștii nu-și schimbaseră părerea în privința lui Orion. Din câte știa ea, această întâlnire avea s-o trimită într-o cu totul altă misiune — urma să i se spună că Jiemin avea să fie mentorul ei permanent și apoi să i se dea o misiune stupidă, cum ar fi să vâneze un politician recalcitrant —, și după aceea? Oare trebuia să plece? Să renunțe la îmbunătățirea situației din acest oraș și să urmeze în provincie o pistă fantezistă?

Ar fi făcut-o. Asta era partea cea mai îngrijorătoare. Mult prea mult timp nu voise decât să repare lucrurile în Shanghai, însă

¹ „Cumnată”, în lb. chineză, în orig.

² Rochie tradițională chinezească, lungă și despicată mult pe coapsă.

concentrarea pe care o avusese se clătina, își slăbea strânsoarea și îi îngăduia să se abată. Dorea să iubească ceva, pe cineva, mai mult decât își iubea propriul oraș; dorea iubirea de care avusese norocul să se bucure doar pentru o clipă. Dacă avea de ales între cele două, bănuia spre care urma să alerge.

Numai că ideea o îngrozea. Așa că în ultimele săptămâni fusese cuminte, stând aici, în loc să se răzvrătească pe față. Șefii ei îi oferiseră șansa de a face ce trebuie. Dacă îi convingea, poate că Rosalind nu trebuia să pornească de una singură. Nu că ar fi făcut o treabă foarte bună înainte. De fapt, antecedentele ei erau catastrofale.

Brusc, s-a auzit un claxon puternic sub fereastră: Silas Wu, pe scaunul șoferului, își pierduse răbdarea.

Phoebe a îmboldit-o cu privirea.

— Cinci minute, atât! a promis Rosalind, grăbindu-se să intre în baie.

S-a schimbat rapid. Trecuse prea mult timp de când nu își mai prinsese părul sus și agrafa aproape i-a scăpat din mână când a înfipt-o într-o cosiță mică, fixându-i capătul în spatele urechii. Phoebe aștepta la ușa din față când Rosalind a ieșit din baie. I-a zâmbit încântată și a bătut scurt din palme.

— Ar trebui să te previn, a zis Phoebe în vreme ce Rosalind încuia. A apărut un nou articol.

— *Încă* unul?

Rosalind a înjurat în barbă, punând cheia la loc.

— Câte lucruri mai pot să descopere? Nu sunt decât de 24 de ani pe lumea asta.

Și înaintase în vârstă normal doar timp de 19 dintre ei, după care se dăduse la fund ca să trăiască în chip de legendă întunecată. Până acum două luni, lumea nu știuse dacă Fortune e om în carne și oase sau doar ceva inventat de naționaliști ca să-și bage inamicii în spereți.

— În 1926 l-ai călcat pe bătăture pe un proprietar de restaurant. Avea pregătit un întreg discurs defăimător despre tine și lipsa ta de respect față de scaune. Se pare că ai aruncat unul și l-ai rupt. Rosalind a tresărit.

— De fapt, asta a făcut-o vară-mea.

— A mai zis și că ai spus că pălăria lui e urâtă.

— Corect! *Aia* am fost eu

Singurul motiv pentru care furtuna din presă luase asemenea amploare era că Rosalind Lang nu fusese înainte o oarecare: când ieșise la iveală identitatea lui Fortune, nu fusese doar șocul unei fete obișnuite prin venele căreia curgea un produs științific greu de descris. Când încă mai exista Banda Stacojiilor, orice articol de la rubrica de scandal care voia să lovească în Juliette Cai, verișoara ei, de obicei se lua și de Rosalind. Orașul o cunoștea deja. Gazetarii îi construiseră lui Lang Shalin o imagine de odraslă din elita gangsterilor din Shanghai, care se prăbușise odată cu restul sistemului lor. Reaparitia ei în ipostaza de asasină a politicianilor era o absurditate, ceva cam ca atunci când faci un boț din lut, îl tăvălești prin făină și-i zici colțunaș.

— În fine, nu contează! a zis Phoebe.

S-au oprit în fața ușii clădirii. Rosalind auzea rumoarea discuțiilor – reporterii își șopteau unul altuia speculații despre momentul în care urma să iasă ea.

— Sunt desperați după o știre, cât de mică, lucru dovedit de faptul că sunt dispuși să sape atât de departe în trecut. Întreaga țară așteaptă s-o zărească pe Lady Fortune.

— Va trebui să mai aștepte un pic.

Rosalind a apăsat pe clanță.

— În acest moment, Lady Fortune e plecată.

Blițurile orbitoare s-au declanșat imediat. Urmate de strigăte venind din toate direcțiile: „Uită-te înapoi, te rog! Lang Shalin, uită-te înapoi!”

După ce se pregătise săptămâni întregi pentru acest moment, Rosalind și-a ținut capul aplecat, înaintând cu hotărâre pe alee. Nu era decât o distanță mică până în stradă, unde aștepta mașina lui Silas. Nu trebuia decât să treacă prin mulțime fără să se oprească.

Se descurca foarte bine. Până când:

— Lang Shalin, ce crezi despre faptul că Hong Liwen a fost văzut în Manciuuria?

Capul lui Rosalind a țâșnit în sus. A căutat vocea care strigase întrebarea, însă blițurile i-au invadat pe dată vederea, lăsându-i în fața ochilor doar pete.

— Poftim? a întrebat. Ce-ai spus?

— N-ai nevoie să primești informații de la un reporter, a intervenit Phoebe, prinzând-o de cot. Haide!

Însă Rosalind se oprise, iar reporterii s-au repezit să profite de ocazie. Erau hămesii după ce fuseseră lăsați prea mult timp afară, în frig. Cu toate că astăzi soarele strălucea, în zilele dinainte vremea fusese ploioasă și mohorâtă, iar în unele după-amiezi căzuse lapoviță deasă. Nici măcar atunci nu se lăsaseră păgubași, prea interesați de perspectiva de a fi primii care îi duc șefului lor o fotografie.

— Aici!

— În partea asta! În partea asta!

— Lady Fortune, arată-ne ce poți!

Brusc, ceva ascuțit a zburat spre Rosalind și i-a zgâriat obrazul înainte să aterizeze cu un pocnet puternic pe aleea din spatele ei. Mâna i s-a ridicat brusc spre față cu un icnet instinctiv, acoperind înțepătura dureroasă. Când a lăsat în jos degetele, a descoperit sânge.

A văzut roșu în fața ochilor, într-o tulburare emoțională viscerală, furibundă. Cine îndrăznise să arunce cu ceva în ea? Simțea deja cum i se țese la loc pielea feței. Vindecându-se în fața acestor aparate de fotografiat, cu fiecare moment prins sub un bliț. Asta

voiau ei, nu? S-o transforme într-un articol de senzație, s-o pună la microscop ca să fie disecată sub tipar.

Blestemații ăștia de reporteri uitaseră că e o *asasină*, că Fortune îi interesează doar pentru că fusese o umbră temută care vânează noaptea, omorând oameni cu o simplă răsuflare otrăvită.

Rosalind și-a șters încet restul de sânge de pe față. Se răzgândise. La urma urmei, Lady Fortune era aici.

S-a repezit înainte.

— *Hei!* a strigat Phoebe.

Chiar înainte ca Rosalind să-l poată atinge pe cel mai apropiat reporter, Phoebe s-a repezit s-o prindă, iar făptura ei mărunță a fost săltată de pe pământ de forța cu care ținea în jos brațele lui Rosalind. Reporterul a scos un țipăt de spaimă. Unii din jurul lui au făcut iute un pas în spate. Alții au fost și mai ațâțați, strigându-i să vină spre ei.

— Chiar nu vrei să faci asta, *saozi*, a găfâit Phoebe.

— Dă-mi drumul! i-a cerut Rosalind, scrâșnind din dinți. Orion m-ar fi lăsat să-i sfășii.

— Și iată de ce eu sunt sora cea mică pe care te poți baza! Nu mă face să plâng ca să te simți vinovată!

— Phoebe, dă-mi drumul...

Phoebe a icnit. Când a doua piatră a venit spre ele, Phoebe a înhățat-o din zbor înainte ca Rosalind s-o observe așa cum trebuie, apoi a aruncat-o înapoi spre reporteri. Aceștia au chirăit, schimbându-și locul ca să-și apere aparatele de fotografiat.

— Mare noroc ai că obișnuiam să joc softball!

Phoebe a împins-o.

— Haide, haide!

Rosalind a renunțat la ideea să provoace o încăierare. Pufnind, și-a croit drum cu forța prin mulțime, apoi a ajuns în sfârșit la mașina lui Silas și a smucit portiera din spate. S-a așezat pe locul din spatele lui, cu întreaga stare de spirit transformată în îmbufnare.